សន្តី ថេរេសា

នៃព្រះកុមារយេស៊ូ

សន្តី ថេរេសា
នៃព្រះកុមារយេស៊ូ

រៀបរៀង និងកែសម្រួលដោយ
លោកបូជាចារ្យ **ហ្វ្រង់ស្វ័រ អេមេល្យដាល**

នេះគឺ **ម៉ារី ប៉ូលីន ឡេអូនី** និង **សេលីន** ដែលជាកូនស្រីរបស់លោក និងអ្នកស្រី **ម៉ារតាំង**។ ពួកនាងកំពុងតែសប្បាយរីករាយជុំវិញអង្រឹងរបស់ប្អូនស្រីតូចដែលទើបនឹងកើតក្នុងថ្ងៃទី២ ខែមករា ឆ្នាំ ១៨៧៣ នៅ អាឡង់សុង ហើយគេដាក់ឈ្មោះឲ្យទារិកានេះថា **ថេរេសា**។

ថេរេសា ជាកូនង៉ែតដូចកូនង៉ែតឯទៀតៗដែរ ប៉ុន្តែថ្ងៃមួយនោះ សកលលោកទាំងមូលបានស្គាល់ និងស្រឡាញ់នាងតូច "ថេរេសា" នេះយ៉ាងខ្លាំង នាងតូចនេះ គឺជា សន្តី ថេរេសា នៃព្រះកុមារយេស៊ូ និងព្រះភក្ត្រាដ៏វិសុទ្ធ។

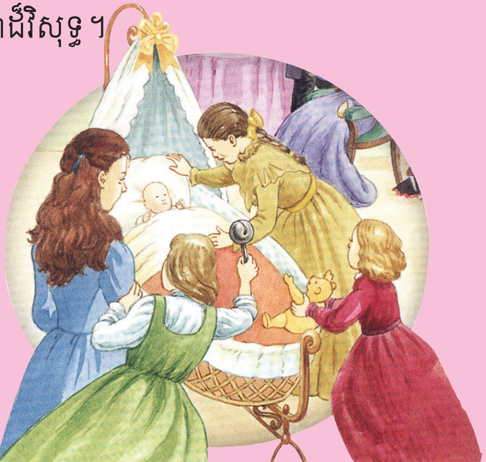

ថេរេសា ចម្រើនវ័យក្នុងក្រុមគ្រួសារដែលស្រឡាញ់ និងថ្នាក់ថ្នមនាងខ្លាំងណាស់។ ឪពុករបស់នាង ហៅនាងថា "ម្ចាស់ក្សត្រីតូចរបស់ពុក"។

ក្មេងស្រីតូចនេះ មិនសូវជាស្លូតប៉ុន្មានទេ ប៉ុន្តែ នាងខិតខំប្រែអាកប្បកិរិយារបស់នាងបន្តិចម្តងៗ ដើម្បីផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះយេស៊ូ។

ថេរេសា ចូលចិត្តអធិដ្ឋាន និងទូលទៅព្រះយេស៊ូថា នាងស្រឡាញ់ព្រះអង្គខ្លាំងណាស់ និងអរព្រះគុណព្រះអង្គ ដែលបានប្រទានភាពរីករាយដល់នាង ហើយនាងក៏តែងតែយកទុក្ខព្រួយទាំងប៉ុន្មានរបស់ខ្លួនទូលថ្វាយទៅព្រះអង្គវិញដែរ។

ពេលនាងមានអាយុបួនឆ្នាំ ទុក្ខសោកមួយយ៉ាងធំ
បានមកគ្របដណ្ដប់លើក្រុមគ្រួសារនាង គឺម្ដាយ
របស់នាងមានជំងឺជាទម្ងន់ ហើយបាត់បង់ជីវិតទៅ។
បន្ទាប់មក មានតែបងស្រី **ម៉ូលីន** ទេដែលជាអ្នក
មើលថែនាង ហើយនាងហៅគាត់ថា "ម៉ាក់តូច!"។

ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៨៧៧ លោក **ម៉ាវតាំខ** និងកូន ស្រីទាំងអស់ បានចាកចេញពីអាឡុងសុងទៅរស់នៅឯលីស៊ីឃើស ក្នុងគេហដ្ឋានធំទូលាយមួយ ដែលគេដាក់ឈ្មោះថា "ព្រៃគុម្ពោត"។ នៅទីនោះ **ថេរេសា** ឧស្សាហ៍ទៅលេងនឹងឪពុកមា និងម្តាយមីង និងបងស្រីជីដូនមួយរបស់ខ្លួនពីរនាក់ទៀតដែរ។

ជូនកាលឪពុករបស់នាងនាំនាងទៅស្ទួចត្រី។ ក្មេងស្រីតូចនេះចូលចិត្តគយគន់ធម្មជាតិណាស់ ទាំងនឹកកោតសរសើរក្នុងចិត្តថា៖ ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានអ្វីៗគ្រប់បែបយ៉ាងមកមនុស្សយើង ពីព្រោះព្រះអង្គស្រឡាញ់មនុស្សយើង។

ថ្ងៃមួយ **ម៉ូលីន** សម្រេចចិត្តថា ទៅបួសជាដូនជីនៅអារាមការមែល នៅ លីស៊ីយើស។ ស្រីតូច **ថេរេសា** កើតទុក្ខក្រៀមក្រំយ៉ាងខ្លាំង ក្រោយពីបានដឹងរឿងនេះ ហើយនាងធ្លាក់ខ្លួនឈឺជាទម្ងន់។ ប៉ុន្តែនាងមានអារម្មណ៍ធូរស្រាល និងជាសះស្បើយភ្លាម ក្រោយពីបានមើលឃើញរូបចម្លាក់របស់ព្រះនាងព្រហ្មចារិនីម៉ារីដ៏វិសុទ្ធដែលតាំងនៅក្បែរគ្រែរបស់នាង ញញឹមដាក់នាង។

ថ្ងៃទី៨ ខែឧសភា ឆ្នាំ១៨៨៤ ជាថ្ងៃប្រកបដោយ
សុភមង្គលសម្រាប់ **ថេរេសា** ព្រោះនាងបានទទួល
ព្រះកាយព្រះគ្រីស្តជាលើកដំបូង។ នាងហៅថ្ងៃនោះ
ថា ជា "ថ្ងៃដំបូងដែលព្រះកាយថើបព្រលឹងខ្ញុំ"។

បន្ទាប់ពី **ប៉ូលីន** គឺ **ម៉ារី** ដែលបានចូលទៅរស់នៅក្នុងអារាមការមែល។ ឥឡូវនេះ ថេរេសា ក៏ចង់ក្លាយទៅជាដូនជីទៀតដែរ។ ឪពុករបស់នាងយល់ព្រមជានិច្ច ទោះបីពេលនោះ គាត់កើតទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ។

ប៉ុន្តែ ការអនុញ្ញាតរបស់ឪពុកនាងមិនគ្រប់គ្រាន់ឲ្យនាងទៅជាដូនជីបានទេ ដោយហេតុថា **ថេរេសា** នៅក្មេងពេក នាងមានអាយុទើបតែដប់ប្រាំឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ ហើយលោកអភិបាលព្រះសហគមន៍ក៏មិនយល់ព្រមដែរ។ លោក **ម៉ារតាំង** នាំ **សេលីន** និង ថេរេសា ទៅធ្វើបូជនីយេសចរណ៍នៅទីក្រុងរ៉ូម។

នៅវ៉ាទីកង់ **ថេរេសា** ហ៊ានចូលទៅសូមការអនុញ្ញាត ពីសម្ដេច ប៉ាប ដើម្បីបានសិទ្ធិចូលរស់នៅក្នុងអារាម ការមែល ក្នុងអាយុដប់ប្រាំឆ្នាំ។ សម្ដេច ប៉ាប គ្រាន់ តែឆ្លើយតបទៅនាងថា៖ "បើជាព្រះបំណងរបស់ ព្រះជាម្ចាស់ នាងមុខជានឹងបានចូលមិនខាន"។

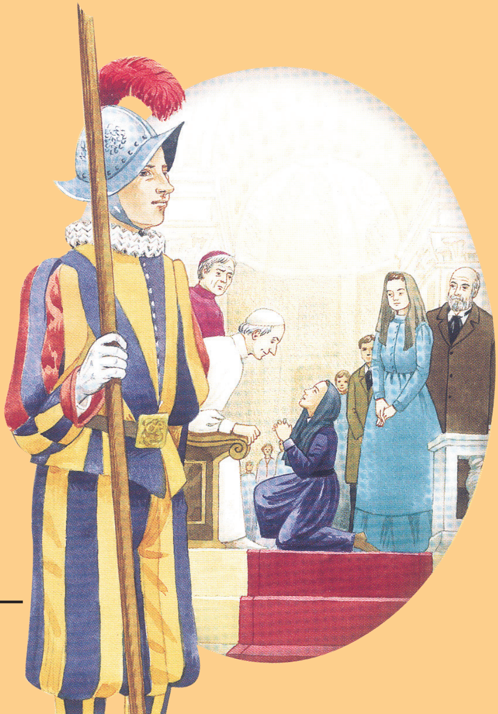

ពេលត្រឡប់មកដល់លីស៊ីយើសវិញ **ថេរេសា** បាន ទទួលសំបុត្រមួយអំពីលោកអភិបាលព្រះសហគមន៍ ដែលយល់ព្រមឲ្យនាងទៅរស់នៅក្នុងអារាមការមែល ទោះបីនាងមានអាយុតិចក៏ដោយ។

ថ្ងៃទី៩ ខែមេសា ឆ្នាំ១៨៨៨ **ថេរេសា** បាន សម្រេចបំណងរបស់នាងហើយ។ ទីបំផុត ទ្វារអារាមការមែល បើកចំហទទួលនាង ហើយបន្តិចទៀត នាងនឹងថ្វាយខ្លួនទាំងស្រុងចំពោះព្រះយេស៊ូ។

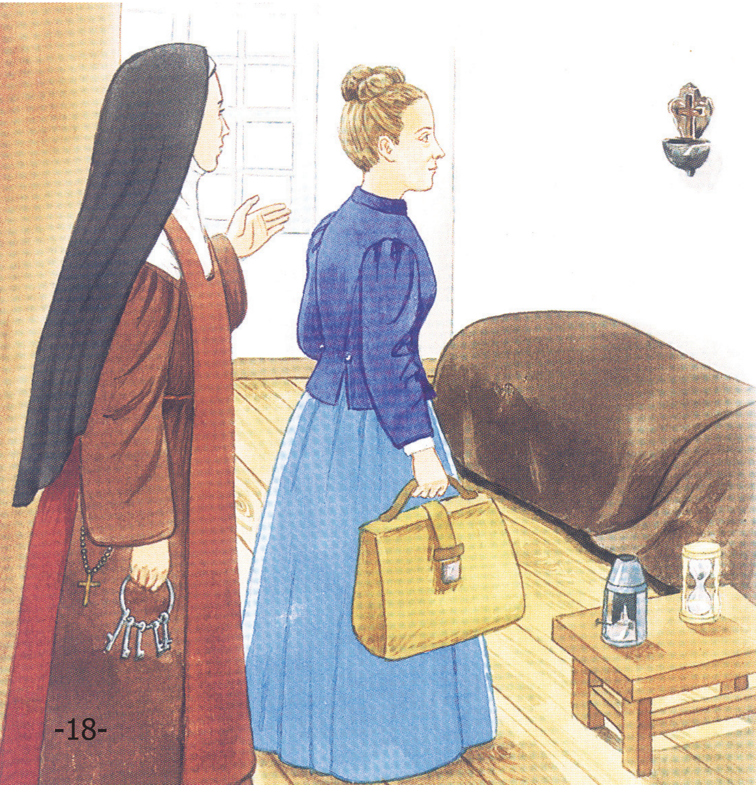

ឥឡូវនេះនាងស្លៀកពាក់ជាអ្នកត្រៀមខ្លួន មានន័យថា ជាយុវនារីដែលចាប់ផ្ដើមជីវិតជាអ្នកបួសហើយ។ ក្នុងមួយថ្ងៃៗ នាងត្រូវចំណាយពេលវេលាដើម្បីរៀនសូត្រ អធិដ្ឋាន និងបំពេញការងារតូចតាចប្រចាំថ្ងៃដូចបងស្រីឯទៀតៗដែរ។

នាងបានទទួលការអនុញ្ញាតឲ្យចូលទៅរស់នៅទីនោះ ក្នុងករណីពិសេស។ វិន័យនៅទីនោះតឹងរឹងចំពោះនាង ដើម្បីកុំឲ្យនាងមានអំនួត។ មានបងស្រីខ្លះ ស្តីបន្ទោសនាងយ៉ាងខ្លាំងទៀតផង។ ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះយេស៊ូ នាងទ្រាំទ្រទទួលការលំបាកសព្វបែបយ៉ាង ជាមួយនឹងស្នាមញញឹមជានិច្ច។

ថ្ងៃទី១០ ខែមករា ឆ្នាំ១៨៨៩ ទោះបីជាមានសុខភាពមិនល្អក៏ដោយ ក៏ឪពុករបស់ **ថេរេសា** ខិតខំអញ្ជើញមកចូលរួមក្នុងពិធីដ៏រំភើបចិត្តមួយ គឺ "ម្ចាស់ក្សត្រីតូចរបស់គាត់" ទទួលសម្លៀកបំពាក់ជាអ្នកបួស។ ចាប់ពីថ្ងៃនោះ នាង **ថេរេសា** បានស្លៀកពាក់តាមរបៀបជាដូនជីនៅអារាមការមែលរហូតមក។

ពេលនោះ នៅខាងក្រៅមានព្រិលគ្របដណ្តប់ពាស ពេញលើអ្វីៗទាំងអស់។ **ថេរេសា** សប្បាយចិត្ត ណាស់ នាងគិតថា ធម្មជាតិទាំងឡាយ ដែល គ្របដណ្តប់ដោយព្រិលពណ៌ស គឺហាក់បីដូចជា រូបនាងដែលបានគ្របដណ្តប់ដោយសម្លៀកបំពាក់ ពណ៌សដែរ។ ចាប់ពីពេលនេះទៅ នាងមានឈ្មោះ ថា "ប្អូនស្រីថេរេសានៃព្រះកុមារយេស៊ូ"។

នៅថ្ងៃទី៨ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៨៩០ **ថេរេសា** បាន ថ្វាយពាក្យសច្ចាគឺ មួយជីវិតនេះនាងថ្វាយខ្លួនទាំង ស្រុង ចំពោះព្រះយេស៊ូជាអម្ចាស់។ ស្បៃគ្របមុខ ពណ៌សរបស់នាង ត្រូវជំនួសដោយស្បៃខ្មៅវិញ។

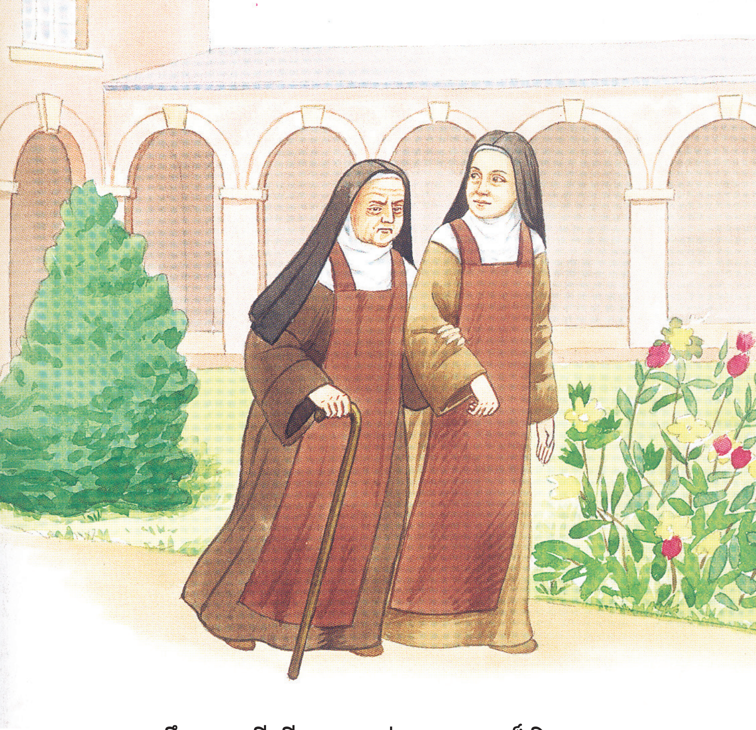

នាងដឹងថា ដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូដ៏ពិតប្រាកដនោះ ត្រូវតែស្រឡាញ់អ្នកដែលរស់នៅជាមួយនាង។ ហេតុនេះហើយ ទើបនាងខិតខំធ្វើខ្លួនឲ្យគេស្រឡាញ់ និងជួយយកអាសារដូនជីឯទៀតៗ ជាពិសេសដូនជីដែលមិនចូលចិត្តនាង។

ថេរេសា មានអំណោយទានខាងសិល្បៈ។ នាងគូររូបសន្តបុគ្គលទាំងឡាយ ដែលគេគោរព ឬ តុបតែងលម្អវត្ថុនានា សម្រាប់សាសនា។ នាងសរសេរកំណាព្យ និងរឿងល្ខោន ហើយដើរតួដោយខ្លួននាង ជាមួយនឹងបងស្រីឯទៀតៗ។

ថ្ងៃខែឆ្នាំចេះតែកន្លងផុតទៅ។ គេប្រគល់ការងារឲ្យបងស្រី **ថេរេសា** បង្រៀនប្អូនស្រីឯទៀតៗដែលត្រៀមខ្លួនចូលបួស ឲ្យចេះប្រកាន់ឥរិយាបថរស់នៅជាបុត្រធីតារបស់ព្រះបិតា ដែលពោរពេញទៅដោយព្រះហឫទ័យប្រណីសន្តោសចំពោះខ្លួន។

ពេលនេះ **ថេរេសា** ធ្លាក់ខ្លួនឈឺធ្ងន់ធ្ងរណាស់។ នាងចេះតែអស់កម្លាំង ខ្សោយទៅៗ ហើយក្អកជាញឹកញាប់ផង។ អ្នកទទួលខុសត្រូវ គឺដូនជី **អាញ៉េស** ដែលជាបងស្រី **ម៉ូលីន** បានណែនាំឲ្យនាងសរសេររៀបរាប់អំពីខ្សែជីវិតរបស់នាងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ។ រឿងនិទាននេះ បានក្លាយទៅជាសៀវភៅមួយដែលមានចំណងជើងថា "ប្រវត្តិនៃព្រលឹងមួយ"។

ថេរេសា ចុះខ្សោយកម្លាំងដើរស្ទើរតែពុំរួច។ ប៉ុន្តែ នាងខិតខំដើរពីរបីជំហាន ដោយកំណត់ក្នុងចិត្តថា "ខ្ញុំដើរដើម្បីសាសនទូតម្នាក់"។ តាមពិតទៅ នាងបានសរសេរសំបុត្រជារឿយៗផ្ញើជូនទៅសាសនទូតពីររូប ដើម្បីគាំទ្រពួកគេ ហើយនាងក៏អធិដ្ឋាន និងថ្វាយសក្ការបូជាចំពោះព្រះយេស៊ូ ដោយសូមឲ្យព្រះអង្គជួយគាំទ្រពួកគេផង។

នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ១៨៩៧ គេនាំ **ថេរេសា** ទៅសម្រាកព្យាបាលនៅក្នុងគិលានដ្ឋាន ប្រចាំអារាម។ នាងដឹងថា ជីវិតដល់ថ្ងៃបញ្ចប់ហើយ នាងនិយាយថា "ខ្ញុំមិនស្លាប់ទេ តែខ្ញុំដើរចូលទៅក្នុងជីវិតវិញ"។

ថ្ងៃទី៣០ ខែកញ្ញា សភាពជំងឺរបស់នាងកាន់តែដុនដាបទៅៗ។ ដោយសម្លឹងមើលទៅព្រះឈើឆ្កាងរបស់នាង ពេលនោះ នាងស្រែកឡើងថា៖ "ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះអង្គ! ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះអង្គ!"។ នោះគឺជាសម្ដីចុងក្រោយបំផុតរបស់បងស្រី ថេរេសា...។

អនុញ្ញាតឲ្យបោះពុម្ពដោយ

លោក **អូលីវីយេ ឝ្មិតហាស្លេរ** (MEP)

អភិបាលព្រះសហគមន៍កាតូលិក ភូមិភាគភ្នំពេញ

ឆ្នាំ ២០១៣

Imprimatur by Bishop

OLIVIER SCHMITTHAEUSLER, MEP

APOSTOLIC VICAR OF PHNOM PENH

CAMBODIA 2013

ISBN 978-99963-13-44-8

បោះពុម្ពនៅភ្នំពេញ ឆ្នាំ ២០១៣

©មណ្ឌលអប់រំជំនឿកាតូលិកកម្ពុជា (CCCC)

ផ្ទះលេខ ៥៧ ផ្លូវលេខ ១០១ សង្កាត់បឹងត្របែក រាជធានីភ្នំពេញ, E-mail : 4c@online.com.kh